

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Obdo/27/2025
Identifikačné číslo spisu:	1507210310
Dátum vydania rozhodnutia:	23.07.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Katarína Pramuková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:1507210310.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Pramukovej a členiek senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a JUDr. Ivie Čelkovej, v spore žalobcu: ALISON Slovakia s.r.o., so sídlom Tomášikova ulica 12735/64, Bratislava, IČO: 35 792 141, zastúpený JUDr. Juraj Žucha, advokát, so sídlom Věntúrska 7, Bratislava, proti žalovanému: ANDALEX II, s.r.o., so sídlom Tehelná 42, Dunajská Lužná, IČO: 35 893 605, zastúpený JUDr. Slávo Uhrina, advokát, so sídlom Švabinského 19, Bratislava, o zaplatenie 6 946,42 eura s príslušenstvom, vedenom na Mestskom súde Bratislava III pod sp. zn. B5-29Cb/92/2007, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 11. septembra 2024 č. k. 3Cob/1/2024-591, 3Cob/2/2024-591, takto

rozhodol:

I. Najvyšší súd Slovenskej republiky z r u š u j e rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 11. septembra 2024 č. k. 3Cob/1/2024-591, 3Cob/2/2024-591 a vec v r a c i a Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

II. Najvyšší súd Slovenskej republiky z r u š u j e uznesenie Mestského súdu Bratislava III z 26. mája 2025 č. k. B5-29Cb/92/2007-698.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava V (ďalej len „súd prvej inštancie“) v poradí druhým rozsudkom zo 17. septembra 2020 č. k. 29Cb/92/2007-494 v spojení s opravným uznesením súdu prvej inštancie z 20. novembra 2020 č. k. 29Cb/92/2007-499 a doplniacím rozsudkom Mestského súdu Bratislava III z 22. augusta 2023 č. k. B5-29Cb/92/2007-563, vo výroku I. rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 6 946,42 eura s 14,5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 68 355,17 eura od 6. februára 2007 do 15. februára 2007, zo sumy 35 161,25 eura od 16. februára 2007 do 28. februára 2007, zo sumy 6 946,42 eura od 1. marca 2007 do zaplatenia, to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Vo výroku II. súd prvej inštancie rozhodol, že žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %. Vo výroku III. súd prvej inštancie rozhodol, že žalovaný je povinný nahradiť trovy štátu v rozsahu 100 %.

1.1. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie vyplýva, že žalobca sa žalobou podanou 11. apríla 2007 domáhal od žalovaného zaplatenia sumy 6 946,42 eura (209 268 Sk) spolu so 14,5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 68 355,17 eura (2 059 268 Sk) od 6. februára 2007 do 15. februára

2007, spolu so 14,5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 35 161,25 eura (1 059 268 Sk) od 16. februára 2007 do 28. februára 2007, spolu so 14,5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 6 946,42 eura (209 268 Sk) od 1. marca 2007 do zaplattenia a náhrady trov konania. Žalovaný si mal u žalobcu objednať dodávku a montáž technologického zariadenia - ústredne ERICSSON MX-ONE, vrátane telefónnych aparátov a aktívnych prvkov CISCO (ďalej aj „ústredňa“ alebo „technologické zariadenie“) v súlade s obchodnými podmienkami a cenovou ponukou žalobcu z 2. novembra 2006. Žalobca predmetné zariadenie dodal spolu s montážou, pričom žalovaný v preberacom protokole konštatoval, že nezistil žiadne nedostatky, ktoré by bránili pri odovzdávaní diela do prevádzky. Žalobca vystavil faktúru č. FO0700023 z 22. januára 2007 v celkovej výške 68 355,17 eura (2 059 268 Sk) vrátane DPH splatnú 5. februára 2007. Žalovaný časť dlžnej sumy vo výške 33 193,91 eura uhradil na účet žalobcu po lehote splatnosti 15. februára 2007. Následne žalovaný odôvodnil omeškanie platby tým, že žalobca nedodal žalovanému potrebné doklady v súlade s § 417 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „OBZ“ alebo „Obchodný zákonník“), pričom požadoval vyhlásenie o zhode, ktoré mu žalobca vydal. Žalovaný uhradil 28. februára 2007 žalobcovi sumu 28 214,83 eura (850 000 Sk). Žalovaný nezaplattenie zvyšnej časti dohodnutej ceny odôvodnil nesplnením § 417 OBZ.

1.2. Súd prvej inštancie v poradí prvým rozsudkom z 29. apríla 2010 č. k. 29Cb/92/2007-139 žalobe vyhovel, pričom právny vzťah sporových strán posúdil ako kúpnu zmluvu podľa Obchodného zákonníka. Na podklade odvolania žalovaného Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) uznesením zo 6. apríla 2011 č. k. 3Cob/313/2010-185 v poradí prvý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Súd prvej inštancie sa mal v ďalšom konaní vysporiadať s charakterom právneho vzťahu medzi sporovými stranami, vadami poskytnutého plnenia a uplatnením práv a zodpovedností za vady zo strany žalovaného.

1.3. Po doplnení dokazovania súd prvej inštancie zistil, že žalobca dodal žalovanému, na základe jeho objednávky technologické zariadenie vrátane telefónnych aparátov a aktívnych prvkov CISCO v zmysle obchodných podmienok a cenovej ponuky žalobcu z 2. novembra 2006. Žalobca technologické zariadenie žalovanému dodal, čo preukazuje dodací list z 21. decembra 2006 a 29. decembra 2006. Dodacie listy podpísal za žalovaného JUDr. Slávo Uhrina a konečný užívateľ Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky konajúce prostredníctvom C. P.. Žalobca vykonal montáž v súlade s požiadavkami žalovaného a konečného užívateľa, ktorú 22. januára 2007 prevzal za žalovaného JUDr. Slávo Uhrina a za konečného užívateľa C. P.. Pri preberaní technologického zariadenia žalovaný nezistil žiadne nedostatky v plnení predmetnej dodávky, ktoré by bránili pri odovzdávaní diela do prevádzky. Žalobca následne vystavil 22. januára 2007 faktúru č. FO0700023 v celkovej výške 68 355,17 eura (2 059 268 Sk) splatnú 5. februára 2007. Žalovaný uhradil 15. februára 2007 sumu 33 193,91 eura (1 000 000 Sk) a 28. februára 2007 sumu 28 214,83 eura (850 000 Sk). Zostatok vo výške 6 946,42 eura (209 268 Sk) žalovaný neuhradil.

1.4. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 536 ods. 1 a 2, § 560 ods. 1 až 4, § 562 ods. 1 a 2 a § 564 OBZ. Právny vzťah medzi sporovými stranami vyhodnotil ako zmluvu o dielo podľa § 536 a nasl. OBZ, a to s prihliadnutím na záväzok montáže technologického zariadenia, ktoré si žalovaný u žalobcu objednal. Uvedenú skutočnosť potvrdil svedok C. P., ktorý vypovedal, že žalobca dodával žalovanému nielen čistý hardware, ale aj súvisiace práce a predmetom záväzku bolo aj zabezpečenie človeka, ktorý mal technologické zariadenie nainštalovať, aktivovať, dodať príslušné licencie a celý systém oživiť. Svedok ďalej uviedol, že technologické zariadenie je od výrobcu dodávané v komponentoch, ktoré sa kompletizujú u žalobcu vo firme, teda ústredňa bola u žalobcu zložená, následne odvezená k žalovanému a zapojená.

1.5. Súd prvej inštancie k námietke, že malo ísť o spotrebiteľský vzťah uviedol, že s uvedenou otázkou sa vysporiadal Krajský súd v Bratislave v uznesení zo 6. apríla 2011 č. k. 3Cob/313/2010-185. Žalovaný si u žalobcu objednal dodanie technologického zariadenia za účelom, aby technologické zariadenie mohlo užívať Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky ako konečný užívateľ, s ktorým mal žalovaný podpísanú zmluvu o nájme. Žalovaný technologické zariadenie neobstarával pre svoju vlastnú potrebu na nepodnikateľské využitie. Uvedené vyplynulo aj z Dodatku č. 1 k Nájomnej zmluve z 23. novembra 2006, podľa ktorej sa prenajímateľ zaviazal doplniť prenajaté nebytové priestory o vybavenie, ktoré zahŕňa digitálnu telefónnu ústredňu ERICSSON MX-ONE Telephony switch, digitálne a analógové telefónne prístroje Ericsson Dialog, sieťové zariadenie CISCO a príslušenstvo, vrátane inštalácie.

1.6. Žalovaný odôvodňoval nezaplattenie zvyšku ceny za technologické zariadenie tým, že žalobca

nesplnil svoje povinnosti ako dovozca, keď žalovanému nedodal návod na použitie, vyhlásenie o zhode podľa nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 443/2001 Z. z. dodal oneskorene až po uvedení výrobku na trh, pričom vyhlásenie neobsahovalo náležitosti a špecifikáciu výrobkov, záručný list neobsahoval identifikáciu výrobkov a nepreukázal novosť a pôvod výrobkov. Žalobca predložil súdu tri dodacie listy, a to z 21. decembra 2006, z 29. decembra 2006 a z 22. januára 2007, z ktorých mal súd za preukázané, že za žalovaného dodané technologické zariadenie prevzal JUDr. Slávo Uhrina, na základe ústneho poverenia od konateľky žalovaného a C. P. za Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky. Žalovaný zastúpený JUDr. Slávom Uhrinom pri preberaní technologického zariadenia žiadne vady nevytýkal. Žalovaný si uplatnil vady diela až po tom, čo poukázal žalobcovi dve úhrady za cenu diela, a to dňa 15. februára 2007 sumu vo výške 33 193,91 eura a dňa 28. februára 2007 sumu vo výške 28 214,83 eura. K uplatneniu práv z väd diela prišlo zo strany žalovaného až 28. februára 2007, pričom žalovaný uviedol, že po oboznámení sa s dokladmi zistil, že tovar nie je kompletný z dôvodu chýbajúcich dokladov a hneď na druhý deň vznesol požiadavku u žalobcu na ich dodanie. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalovaný žiadnym spôsobom nepreukázal, kedy sa s dokladmi oboznámil. Pri preberaní diela od žalobcu bola zo strany žalovaného uskutočnená prehliadka žalovaným aj zástupcom Ministerstva vnútra Slovenskej republiky. Vady diela bolo potrebné podľa § 562 ods. 2 písm. b) OBZ oznámiť bez zbytočného odkladu po tom, čo ich mal žalovaný pri vynaložení odbornej starostlivosti zistiť pri obhliadke diela. Na pojednávaní 29. októbra 2008 zástupca žalovaného JUDr. Slávo Uhrina uviedol, že sa pri podpisovaní preberacieho protokolu a dodacích listov unáhlil a nemal ich podpísať, z čoho súd prvej inštancie vyvodil, že nevynaložil pri preberaní diela odbornú starostlivosť, ktorú od neho zákon vyžadoval a z ktorého dôvodu nezistil vady diela, ktoré boli pri jeho preberaní zistiteľné, v dôsledku čoho ich neoznámil žalobcovi včas.

1.7. Žalovaný mal pochybnosť aj o tom, či mu bolo dielo zo strany žalobcu dodaná digitálna ústredňa MX-ONE tak, ako bola zo strany žalovaného objednaná. Súd prvej inštancie konštatoval, že skutočnosť riadneho splnenia záväzku žalobcom bola preukázaná svedeckými výpoveďami, keď svedok E. V. uviedol, že odovzdaná ústredňa MX ONE a MD 110 sú hardwarovo totožné a zo strany výrobcu išlo len o zmenu názvu z marketingového dôvodu a z dôvodu drobných vylepšení. Svedok C. P., ktorý bol osobne prítomný pri preberaní diela uviedol, že pri preberaní vedel, že preberá ústredňu MX ONE, a to vzhľadom na jej funkcionálnosť, ktorá je bohatšia oproti MD 110. Skutočnosť, že žalobca dodal žalovanému objednané technologické zariadenie vyplynula aj zo znaleckého posudku č. 7/2016 z 21. marca 2016 vypracovaného Ing. Martinom Jenčom.

1.8. Vo vzťahu k namietanému nedodaniu potrebných dokladov súd prvej inštancie konštatoval, že z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalobca si splnil zákonom vyžadované povinnosti. Svedok E. V. uviedol, že zákazník dostáva návod len k terminálu alebo faxu, ale nedostáva návod ako taký k ústredni. Zákazník nemôže zariadenie servisovať a môže to urobiť len certifikovaná spoločnosť, v danom prípade žalobca. Ing. Martin Jenčo ako ustanovený znalec v znaleckom posudku č. 7/2016 z 21. marca 2016 uviedol, že telefónnej ústredni sa nedodáva užívateľský manuál, keďže užívateľ pri bežnej prevádzke nezasahuje do nastavení ústredne a jej služby využíva prostredníctvom iných zariadení - telefónov. Zákazník dostáva len návod k terminálu alebo faxu, ale nedostáva návod ako taký k ústredni, pretože nemá možnosť ju meniť alebo meniť jej konfiguráciu, pričom návody na použitie telefónnych aparátov boli žalovanému dodané riadne. Súd prvej inštancie z uvedených dôvodov konštatoval, že žalobca nebol povinný žalovanému doručiť manuál k dodanej telefónnej ústredni. Súd prvej inštancie ďalej k námietke žalovaného o nedodaní vyhlásenia o zhode uviedol, že z listiny predloženej žalobcom bolo preukázané, že žalobca vyhlásenie o zhode vydal 23. februára 2007 po tom, ako tento doklad žalovaný od žalobcu žiadal a žalovaný následne 28. februára 2007 poukázal na účet žalobcu druhú časť kúpnej ceny vo výške 28 214,83 eura.

1.9. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca si riadne splnil svoju povinnosť dodať žalovanému objednanú ústredňu a žalovaný je povinný zaplatiť dohodnutú cenu diela, preto žalobe vyhovel a žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi sumu 6 946,42 eura s úrokom z omeškania v súlade s § 365 a § 369 ods. 1 OBZ. Vzhľadom na plný procesný úspech žalobcu súd prvej inštancie priznal žalobcovi proti žalovanému v súlade s § 255, § 262 ods. 1, § 262 ods. 2 a § 470 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %.

2 Na základe odvolania žalovaného odvolací súd rozsudkom z 11. septembra 2024 č. k. 3Cob/1/2024-591, 3Cob/2/2024-591 rozsudok súdu prvej inštancie v znení opravného uznesenia a doplniaceho rozsudku potvrdil a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

2.1. Odvolací súd sa v súlade s § 387 ods. 2 CSP stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie a konštatoval jeho vecnú správnosť. Súd prvej inštancie podľa odvolacieho súdu dospel k správne názoru, že vzťah medzi sporovými stranami má obchodnoprávny charakter, keďže na strane žalobcu aj žalovaného sú právnické osoby a ich záväzkový vzťah vyplýva z ich podnikateľskej činnosti. Súd prvej inštancie rovnako správne aplikoval ustanovenia o zmluve o dielo podľa § 536 a nasl. OBZ. Z objednávky žalovaného z 1. decembra 2006 vyplýva, že žalovaný si u žalobcu objednal technologické zariadenie v zmysle cenovej ponuky z 2. novembra 2006, ktorej súčasťou je v bode 3.3. cena za inštaláciu telefónnej ústredne a v bode 5 je uvedené, že inštalácia a uvedenie do prevádzky do 10 dní po dodávke zariadení ústredne. Z uvedeného bolo podľa odvolacieho súdu zrejmé, že medzi sporovými stranami bola uzatvorená zmluva o dielo v súlade s § 536 ods. 2 OBZ. Odvolací súd zároveň už vo svojom predchádzajúcom uznesení zo 6. apríla 2011 č. k. 3Cob/313/2010-185 konštatoval, že na záväzkový vzťah medzi stranami nie je možné použiť ustanovenia zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa.

2.2. K odvolacím námietkam o neodovzdaní dokladov, a to návodu na obsluhu a vyhlásenia o zhode, odvolací súd uviedol, že žalovaný prostredníctvom JUDr. Sláva Uhrinu, na základe ústneho poverenia od konateľky žalovaného a C. P. za Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky potvrdili na dodacích listoch z 21. decembra 2006, 29. decembra 2006 a 22. januára 2007 prevzatie technologického zariadenia bez zistených nedostatkov, ktoré by bránili pri odovzdaní diela do prevádzky. K povinnosti dodať návod odvolací súd poukázal na rozsiahle dokazovanie vykonané súdom prvej inštancie, z ktorého vyplynulo, že návod na obsluhu ústredne sa nedodáva. Odvolací súd preto dospel k záveru, že nedodanie návodu na obsluhu technologického zariadenia nepredstavuje takú vadu diela, na základe ktorej by nebolo možné technologické zariadenie riadne užívať. V konaní pred súdom prvej inštancie nebolo zároveň na základe vykonaného dokazovania preukázané, že žalovanému by bola dodaná iná telefónna ústredňa ako ústredňa ERICSSON MX-ONE Telephony switch. Odvolací súd konštatoval, že v súlade s § 562 OBZ bolo povinnosťou žalovaného vady konkretizovať a u žalobcu riadne uplatniť, pričom v zmysle § 562 ods. 2 OBZ súd neprizná objednávateľovi právo z väd diela, ak objednávateľ neoznami vady diela bez zbytočného odkladu po tom, čo ich mal zistiť pri vynaložení odbornej starostlivosti pri prehliadke uskutočnenej podľa ods. 1.

2.3. Žalovaný namietal aj výrok týkajúci sa nároku na náhradu trov štátu, k čomu odvolací súd poukázal na uznesenie najvyššieho súdu z 31. júla 2018 sp. zn. 4Obo/3/2018, zverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 9/2018 pod číslom 75 a konštatoval, že aplikáciou základného princípu uvedeného v čl. 4 ods. 2 CSP s použitím ustanovenia § 253 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 470 ods. 2 CSP, je možné náhradu trov konania štátu priznať voči neúspešnej strane aj za účinnosti právnej úpravy Civilného sporového poriadku. Zároveň neboli podľa odvolacieho súdu dané dôvody pre aplikáciu § 257 CSP a za neopodstatnenú vyhodnotil aj námietku žalovaného, že náklady znaleckého posudku zaviniť žalobca.

2.4. Odvolací súd preto dospel k záveru, že uplatnené odvolacie dôvody neboli podložené takými argumentmi, ktoré by boli spôsobilé spochybniť správnosť skutkových a právnych záverov, na ktorých založil súd prvej inštancie svoje rozhodnutie, preto napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil. Odvolací súd zároveň žalobcovi ako úspešnej sporovej strane v odvolacom konaní priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

3. Žalovaný podal proti rozsudku odvolacieho súdu dovolanie, ktorým dovolaciemu súdu navrhuje, aby rozsudok odvolacieho súdu spolu s rozsudkom súdu prvej inštancie zrušil. Dovolacie dôvody žalovaný vymedzil vadou podľa § 420 písm. f) CSP a nesprávnym právnym posúdením veci.

3.1. Procesnú vadu podľa § 420 písm. f) CSP dovolateľ vymedzil tým, že odvolací súd uviedol vo svojom rozhodnutí vlastné skutkové zistenia a odlišné právne posúdenie veci oproti súdu prvej inštancie, pričom žalovanému neumožnil sa k takému posúdeniu vyjadriť. Žalovaný namietal záver odvolacieho súdu, že pri uzatváraní zmluvy vystupoval ako podnikateľ a záväzkový vzťah so žalobcom je obchodnoprávnym záväzkovým vzťahom a nesúhlasí ani so záverom odvolacieho súdu, že z dôvodu inštalácie malo ísť o zmluvu o dielo a nie o kúpnu zmluvu. Odvolací súd mal nesprávne vyhodnotiť aj

splnenie povinnosti žalobcu dodať vyhlásenie o zhode, ktoré žalobca predložil až dodatočne a ktoré nespĺňalo obsahové náležitosti. Dovolateľ nesúhlasí s odôvodnením rozhodnutia odvolacieho súdu ani v časti, v ktorej odvolací súd konštatoval, že nedodanie návodu na obsluhu ústredne nepredstavuje takú vadu diela, na základe ktorej by nebolo možné ústredňu riadne užívať. Odvolací súd nevysvetlil, aký je rozdiel medzi vadou diela a takou vadou diela, na základe ktorej by nebolo možné ústredňu riadne užívať. Žalovaný zároveň poukázal na skutočnosť, že podľa súdu prvej inštancie žalovaný vady diela neuplatnil včas. Žalovaný nemohol porušiť povinnosť uplatniť vady bez zbytočného odkladu, keď absencia dokumentácie výrobku bola žalobcovi známa už od začiatku a mal sa aplikovať § 562 ods. 3 v spojení s § 428 ods. 2 a 3 OBZ. Žalovaný sa nestotožňuje ani so záverom odvolacieho súdu, že žalobca splnil svoj záväzok riadne a žalovanému dodal objednanú ústredňu. Žalovaný rozporuje najmä zmontovanie ústredne z 209 komponentov žalobcom, pričom žalovaný si objednal ústredňu, ktorá mala byť vyrobená výrobcom Ericsson Enterprise AB vo Švédsku a skutočnosť, že žalovaný si objednal model MX ONE a dodaná ústredňa má označenie MD110.

3.2. Vo vzťahu k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci žalovaný rozporuje záver o uzatvorení zmluvy o dielo, keďže o potrebe montáže ústredne sa dozvedel až po uzavretí zmluvy a namieta aj totožnosť pojmov inštalácie a montáže. Dovolateľ ďalej v rámci nesprávneho právneho posúdenia veci namieta právnú otázku rozdielu medzi vadou diela a takou vadou diela, ktorá znemožňuje ústredňu riadne užívať, opomenutie aplikácie § 562 ods. 3 OBZ v spojení s § 428 ods. 3 OBZ vo vzťahu k včasnosti uplatnenia zodpovednosti za vady diela, vystavenie vyhlásenia o zhode až po uzavretí zmluvy a dodaní ústredne, čo má podľa dovolateľa zakladať neplatnosť uzatvorenej zmluvy a otázku originality ústredne, ak bola zmontovaná z jednotlivých komponentov žalobcom v neautorizovanej prevádzke. Na záver dovolania žalovaný vo vzťahu k náhrade trov konania štátu poukázal na skutočnosť, že nemal možnosť bez chýbajúcej dokumentácie posúdiť totožnosť ústredne, preto bolo potrebné posúdenie zo strany znalca a súd mal aplikovať § 257 CSP.

3.3. Žalovaný v lehote na podanie dovolania doručil súdu aj doplnenie dovolania zo 17. decembra 2024, v ktorom namieta žalobcovi priznaný úrok z omeškania. Súd mal za to, že žalobcovi vznikol nárok na zaplatenie ceny diela odovzdaním podľa protokolu z 22. januára 2007, a to napriek tomu, že dielo nebolo kompletné a neprebehla jeho inštalácia. V tomto závere je rozhodnutie odvolacieho súdu v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4Cdo/164/2007, 5MOBdo/3/2012, 2Obdo/49/2018, 4Obdo/24/2021, 1Obdo/16/2022, 3MOBdo/1/2014, 4Obdo/40/2018 a 1Obdo/46/2021. Dovolateľ k tejto otázke priložil ako dôkaz e-mailovú komunikáciu. Žalovaný zároveň v doplnení dovolania poukázal na priložené Vyhlásenie o zhode k Ústredni vydané 7. decembra 2006, ktoré preukazuje, že vyhlásenie vydané žalobcom je nedostatočné a nepreukazuje, na aký model a produkt sa vzťahuje. Dovolateľ vo vzťahu k vyhláseniu o zhode poukázal na rozsudok najvyššieho súdu z 24. novembra 2010 sp. zn. 5Obdo/11/2010.

4. Žalobca sa k dovolaniu žalovaného nevyjadril.

5. Uznesením zo 14. júla 2025 sp. zn. KP 151/2025 predseda najvyššieho súdu rozhodol o vylúčení sudkyne JUDr. Andrey Sedlačkovej z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na najvyššom súde pod sp. zn. 3Obdo/27/2025 z dôvodu, že JUDr. Andrea Sedlačková bola členkou senátu rozhodujúceho na Krajskom súde v Bratislave vo veci sp. zn. 3Cob/210/2016.

6. Najvyšší súd, ako súd dovolací (podľa § 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala strana sporu, bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie žalovaného je prípustné i dôvodné.

7. Dovolateľ namieta viaceré dovolacie dôvody, ktoré majú zakladať prípustnosť jeho dovolania podľa § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 CSP a súčasne jeho dôvodnosť. Vzhľadom na široký záber dovolateľom namietaných dovolacích dôvodov, pri ktorých sa námietky vady zmätočnosti a nesprávneho právneho posúdenia veci značne prelínajú, dovolací súd pristúpi systematicky k posúdeniu jednotlivých dovolateľom namietaných záverov, ku ktorým priradí jednotlivé uplatnené dovolacie dôvody.

8. Podľa § 420 písm. f) CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci

samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Podľa § 421 ods. 1 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

10. Podľa § 432 ods. 1 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

11. Podľa 432 ods. 2 CSP dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

12. Dovolateľ na úvod svojho dovolania odvolaciemu súdu vytýka prekvapivosť jeho rozhodnutia. Odvolací súd mal uviesť vlastné skutkové zistenia a spor odlišne právne posúdiť oproti súdu prvej inštancie, a to bez toho, aby dal žalovanému možnosť sa k takému novému posúdeniu veci vyjadriť. Žalovaný bližšie nešpecifikoval ktoré konkrétne skutkové zistenia mali byť dovolacím súdom novotvrdené a v čom konkrétne nastala prekvapivosť právneho posúdenia veci odvolacím súdom.

13. K námietke prekvapivosti rozhodnutia odvolacieho súdu dovolací súd uvádza, že o prekvapivosti rozhodnutia je možné hovoriť vtedy, ak odvolací súd založí svoje rozhodnutie na iných právnych záveroch ako súd prvej inštancie, za súčasného naplnenia tej okolnosti, že proti týmto iným (odlišným) právnym záverom odvolacieho súdu, nemá strana konania možnosť vyjadrovať sa, právne argumentovať, prípadne predkladať nové dôkazy, ktoré sa z hľadiska doterajších právnych záverov súdu prvej inštancie, nejavili ako významné. Prekvapivým je rozhodnutie odvolacieho súdu „nečakane“ založené na iných právnych záveroch než rozhodnutie súdu prvej inštancie (porovnaj 3Cdo/102/2008), resp. rozhodnutie z pohľadu výsledkov konania na súde prvej inštancie „nečakane“ založené nepredvídateľne na iných „nových“ dôvodoch, než na ktorých založil svoje rozhodnutie súd prvej inštancie, pričom strana sporu v danej procesnej situácii nemala možnosť namietať ne/správnosť „nového“ právneho názoru zaujatého až v odvolacom konaní (5Cdo/46/2011, 1Cdo/32/2019) [nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 20. apríla 2023 č. k. I. ÚS 54/2023-43].

14. Najvyšší súd konštatuje, že bez bližšieho vymedzenia obsahu tejto dovolacej námietky zo strany dovolateľa je v procesnom dosahu dovolacieho prieskumu výlučne posúdiť, či rozhodnutie odvolacieho súdu a jeho odôvodnenie nie je na prvý pohľad poznačené prekvapivosťou, nelogickosťou alebo odklonom od zistení a právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie. Dovolací súd konštatuje, že z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu nevyplyva, že by vec právne posúdil odlišne od súdu prvej inštancie a že by zároveň dospel k odlišným skutkovým zisteniam. Je preto zrejmé, že táto dovolacia námietka žalovaného o naplnení vady zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP nemôže obstať.

15. Žalovaný ďalej namieta záver odvolacieho súdu, podľa ktorého medzi žalobcom a žalovaným išlo o obchodnoprávny vzťah, do ktorého žalovaný vstupoval ako podnikateľ. Žalovaný v konaní tvrdil, že nebytové priestory jednorazovo vybavil telefónnou ústredňou na žiadosť budúceho nájomcu a vybavenie telefónnou ústredňou súviselo s bežným prenájmom bez osobitných služieb. Pri uvedenom závere podľa dovolateľa prišlo k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP.

16. Odvolací súd k predmetnej otázke uviedol, že súd prvej inštancie dospel k správne právnemu názoru, že právny vzťah medzi sporovými stranami je obchodnoprávneho charakteru, pretože na strane žalobcu a žalovaného sú právnické osoby a ich záväzkový vzťah vyplýva z ich podnikateľskej činnosti. Odvolací súd sa uvedenou otázkou zaoberal už vo svojom predchádzajúcom zrušujúcom rozhodnutí, v ktorého odôvodnení uviedol, že žalovaný síce kupoval zariadenie za účelom jeho zabudovania do

obchodných nebytových priestorov, ktoré ale prenajímal, preto nešlo o zariadenie len pre vlastnú potrebu žalovaného. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku (na ktoré odkázal odvolací súd vo svojom rozhodnutí) uviedol, že žalovaný si objednal dodanie technologického zariadenia za účelom jeho užívania Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky, s ktorým mal uzatvorenú zmluvu o nájme. Z uvedeného bolo podľa súdu prvej inštancie zrejmé, že technologické zariadenie žalovaný neobstarával pre svoju vlastnú potrebu na nepodnikateľské využitie. Súd prvej inštancie zároveň poukázal na Dodatok č. 1 k Nájomnej zmluve z 23. novembra 2006, podľa ktorého sa prenajímateľ zaviazal doplniť prenajaté nebytové priestory o vybavenie zahŕňajúce telefónnu ústredňu ERICSSON MX-ONE Telephony switch, digitálne a analógové telefónne prístroje Ericsson Dialog, sieťové zariadenie CISCO vrátane príslušenstva a pri ich preberaní bol prítomný aj zástupca nájomcu.

17. Dovolací súd k tejto námietke rovnako poukazuje na obsah Dodatku č. 1 k Nájomnej zmluve z 23. novembra 2006, z ktorého jednoznačne vyplýva, že žalovaný technologické zariadenie zabezpečoval pre potreby nájomcu, ktorý mal technologické zariadenie po dobú nájomu užívať, starať sa o neho, zabezpečiť jeho servis a údržbu, a to na náklady nájomcu (teda nie prenajímateľa), pričom nájomca mal technologické zariadenie po uplynutí 36 mesiacov a riadnej úhrade dohodnutého zvýšeného nájomného nadobudnúť do vlastníctva bezodplatným prevodom od prenajímateľa. V prípade skoršieho ukončenia nájmu mal nájomca technologické zariadenia za zostatkovú hodnotu odkúpiť. Z uvedeného je zrejmé, že žalovaný objednal technologické zariadenie pre potreby nájomcu, na základe jeho požiadaviek, za jeho zabezpečenie prijímal od nájomcu zvýšené nájomné a zaviazal sa vlastnícke právo k technologickému zariadeniu za dohodnutých podmienok previesť na nájomcu. Tvrdenie žalovaného, že technologické zariadenie obstaral pre svoju vlastnú potrebu preto nemohlo obstáť.

18. Najvyšší súd z uvedených dôvodov konštatuje, že odvolací súd sa s uvedenou skutočnosťou vysporiadal s poskytnutím logického, zrozumiteľného a dostačujúceho odôvodnenia, pričom vychádzal z jednoznačných skutkových zistení súdu prvej inštancie. Žalovaný v konaní ani neprodukoval žiadne konkrétne tvrdenia alebo dôkazy preukazujúce, že technologické zariadenie obstarával pre svoju vlastnú potrebu.

19. Žalovaný ďalej v dovolaní namieta nesprávny záver o uzatvorení zmluvy o dielo medzi sporovými stranami. Odvolací súd podľa dovolateľa nedostatočne vysvetlil tento záver, keď pojem inštalácia považoval bez ďalšieho za synonymum pojmu montáž. Dovolateľ namieta uvedený záver aj pre nesprávne právne posúdenie veci, pričom poukazuje na skutočnosť, že pri uskutočnení objednávky nemal vedomosť o tom, že objednané technologické zariadenie bude montované u žalobcu z viacerých komponentov dodaných výrobcom.

20. K uvedenej dovolacej námietke najvyšší súd konštatuje, že nespĺňa vymedzenie nesprávneho právneho posúdenia veci v zmysle § 432 ods. 2 CSP. Dovolateľ namieta záver odvolacieho súdu, že montáž ústredne z jednotlivých komponentov v dielni žalobcu nebola predmetom zmluvy a žalovaný o nej nebol vopred informovaný. Odvolací súd ale pri svojom závere o uzatvorení zmluvy o dielo v zmysle § 536 a nasl. OBZ vychádzal z tej zistenej skutočnosti, že v objednávke žalovaného z 2. novembra 2011 bola osobitne v bode 3.3 uvedená cena za inštaláciu telefónnej ústredne a v bode 5 cenovej ponuky bolo uvedené „inštalácia a uvedenie do prevádzky do 10 dní po dodávke zariadení ústredne“. Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že odvolací súd považoval za podstatnú tú skutočnosť, že zmluvné strany si dohodli inštaláciu technologického zariadenia u objednávateľa a jeho následné uvedenie do prevádzky a nie skompletizovanie technologického zariadenia v dielni žalobcu. Žalovaný tak namieta odlišné skutočnosti, ktoré ale odvolacím súdom vyhodnocované neboli.

21. Dovolací súd poukazuje aj na skutočnosť, že samotný žalovaný v odvolaní proti v poradí prvému rozsudku súdu prvej inštancie z 29. apríla 2010 č. k. 29Cb/92/2007-139 namietal posúdenie záväzkového vzťahu ako kúpnej zmluvy. Žalovaný vo svojom odvolaní uviedol, že cenová ponuka dodávky bola označená za montáž a právny vzťah bolo potrebné podriaďiť v súlade s § 410 ods. 2 OBZ režimu zmluvy o dielo. Na podklade odvolania žalovaného Krajský súd v Bratislave uznesením zo 6. apríla 2011 č. k. 3Cob/313/2010-185 v poradí prvý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a v odôvodnení

rozhodnutia sa stotožnil s odvolacou námietkou žalovaného, že záver súdu prvej inštancie o posúdení právneho vzťahu medzi sporovými stranami ako kúpnej zmluvy, je nepreskúmateľný.

22. Čo sa týka námietok ohľadom pojmov inštalácia a montáž, ktoré podľa dovolateľa nie je možné automaticky stotožňovať, najvyšší súd konštatuje, že skutočnosť, či záväzok žalobcu zahŕňal aj montáž technologického zariadenia bola predmetom dokazovania na súde prvej inštancie. Súd prvej inštancie poukázal na svedeckú výpoveď svedka C. P., ktorý uviedol, že žalobca dodával žalovanému aj súvisiace práce, a to prostredníctvom zabezpečenia človeka, ktorý mal technologické zariadenie nainštalovať, aktivovať, dodať do neho príslušné licencie a celý systém oživiť. Ústredňa bola u žalobcu zložená a následne bola odvezená k žalovanému, kde ju bolo potrebné zapojiť. Súd prvej inštancie preto z vykonaného dokazovania dospel k záveru, že záväzok žalobcu zahŕňal aj montáž objednaného technologického zariadenia u žalovaného. Odvolací súd sa so skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie stotožnil, ďalšie dokazovanie nevykonával, pričom podporne poukázal na obsah objednávky a cenovej ponuky.

23. Z uvedeného vyplýva, že odvolací súd (spoločne so súdom prvej inštancie) dospel k záveru, že súčasťou záväzku žalobcu bola aj montáž technologického zariadenia v zmysle jeho dovezenia k žalovanému, zapojenia, nainštalovania, aktivovania, dodania príslušných licencií a oživenia, k čomu bol žalobcom zabezpečený človek a jeho práca bola zohľadnená aj v objednávke a cenovej ponuke. Pokiaľ dovolateľ selektívne vybral len jednu z týchto súčastí dohodnutého plnenia (inštaláciu) a na jej základe tvrdí dôvodnosť dovolania, je zrejmé, že pre účely prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP ide o otázku skutkovú a zároveň nejde o otázku podstatnú pre rozhodnutie odvolacieho súdu, keď súdmi nižšej inštancie nebola zistená len samotná „inštalácia“ v zmysle nastavenia technologického zariadenia. Námietka nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu z pohľadu naplnenia vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP rovnako nie je podľa odvolacieho súdu opodstatnená, keď odôvodnenia rozhodnutí súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu je potrebné posudzovať spoločne, pretože tvoria jeden celok (porovnaj II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08) a nižšími súdmi poskytnutá odpoveď na otázku dohodnutého obsahu predmetného záväzku je adresná, zrozumiteľná, logicky koherentná a vychádza z vysvetlených skutkových zistení.

24. Žalovaný ďalej v dovolaní namieta vady poskytnutého plnenia, a to v časti neskôr dodaného a neúplného vyhlásenia o zhode, nedodaného návodu na obsluhu ústredne a dodania iného modelu technologického zariadenia. Dovolať zároveň nesúhlasí so záverom odvolacieho súdu, že k uplatneniu zodpovednosti z väd diela zo strany žalovaného neprišlo včas, keď odvolací súd mal aplikovať § 428 ods. 3 OBZ.

25. Najvyšší súd konštatuje, že odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu v časti namietaných väd diela na jednej strane konštatuje, že je potrebné aplikovať § 562 ods. 2 OBZ z dôvodu, že objednávateľ neoznámil vady diela bez zbytočného odkladu po tom, čo ich mal zistiť pri vynaložení odbornej starostlivosti pri uskutočnení prehliadky a na strane druhej sa jednotlivými vytýkanými vadami diela obsahovo zaoberá. Pokiaľ odvolací súd dospel k záveru, že objednávateľ vady diela neoznámil včas, nebolo potrebné zo strany súdu sa následne zaoberať opodstatnenosťou jednotlivých namietaných väd diela. Uvedené odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu je zmätočné a nie je napokon ani pre dovolací súd zrejmé, z ktorého dôvodu žalovaným uplatnené vady diela vyhodnotil ako neopodstatnené a ako sa v prípade omeškania žalovaného s ich oznámením žalobcovi vysporiadal s aplikáciou § 428 ods. 3 OBZ, ktorú žalovaný v dovolaní namietal.

26. Dovolať zároveň namietal tú časť odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu, podľa ktorého v prípade nedodania návodu k ústredni nejde o takú vadu diela, na základe ktorej by bolo možné ústredňu riadne užívať, najvyšší súd konštatuje, že uvedené odôvodnenie skutočne logicky nenadväzuje na predchádzajúcu časť odôvodnenia, z ktorej je zrejmé, že z dokazovania vykonaného na súde prvej inštancie jednoznačne vyplynulo, že návod k samotnej ústredni nebolo potrebné dodať. Takto poskytnuté odôvodnenie odvolacím súdom je tak rovnako zmätočné, keď na jednej strane odvolací súd konštatuje, že nejde o vadu diela v zmysle chýbajúcej dokumentácie (návod nebolo potrebné dodať) a na

strane druhej uvádza, že o vadu síce ide, ale nie o tak závažnú, ktorá by znemožňovala dielo riadne užívať.

27. Žalovaný ďalej namieta dodanie neúplného vyhlásenia o zhode, ktoré malo byť vystavené až po uzavretí zmluvy a dodaní ústredne a skutočnosť, že originalita určeného výrobku nemusela byť zachovaná v prípade, ak bol zmontovaný z jednotlivých komponentov žalobcom v neautorizovanej prevádzke. Dovolací súd konštatuje, že odvolací súd sa žiadnym spôsobom nevysporiadal s namietaným obsahom vyhlásenia o zhode a dátumom jeho vydania a v odôvodnení svojho rozhodnutia len stroho konštatoval, že vyhlásenie o zhode bolo žalovanému dodané. Odpoveď na túto otázku nie je možné nájsť ani v rozhodnutí súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie konštatoval len, že po dodaní vyhlásenia o zhode žalovaný pristúpil k čiastočnej úhrade a v iných prípadoch vyhlásenie o zhode od žalobcu vyžadované nebolo. Žalovaný pritom v konaní na tejto námietke stabilne zotrval od jeho začiatku, pričom podľa dovolacieho súdu ide o otázku podstatnú, na ktorú mala byť žalovanému daná konkrétna odpoveď, ktorá ale v rozhodnutí odvolacieho súdu absentuje. Dovolací súd dopĺňa, že uvedené závery odvolacieho súdu by pritom boli podstatné len v tom prípade, že zo strany žalovaného prišlo k ich včasnému oznámeniu žalobcovi. Keďže sa ale odvolací súd k tejto otázke zrozumiteľne nevyjadril, a to aj s prihliadnutím na možnú aplikáciu § 428 ods. 3 OBZ, je potrebné konštatovať nedostatočnosť a zmätočnosť odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu.

28. Najvyšší súd z uvedených dôvodov konštatuje, že rozhodnutie odvolacieho súdu nie je v časti odôvodnenia týkajúceho sa jednotlivých vád diela logicky kompaktné, zrozumiteľné a nedáva odpovede na všetky podstatné otázky, ktoré v konaní vznikli. Uvedeným nedostatkom odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu je naplnená prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP. Vzhľadom na konštatovanú zmätočnosť odôvodnenia najvyššiemu súdu nebolo umožnené v rámci dovolacieho prieskumu preskúmať správnosť prijatých právnych záverov (namietaných dovolateľom v rámci nesprávneho právneho posúdenia veci), keďže samotné právny závery a ich odôvodnenie neboli z rozhodnutia poznateľné.

29. Žalovaný na záver svojho dovolania poukázal na potrebu aplikácie § 257 a existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa v prípade tretieho výroku rozsudku súdu prvej inštancie potvrdeného odvolacím súdom, ktorým bolo rozhodnuté o nároku štátu na náhradu trov konania voči žalovanému. Dovolateľ aplikáciu § 257 CSP odôvodňuje tou skutočnosťou, že žalovaný bez vykonaného znaleckého dokazovania nemal objektívne možnosť overiť totožnosť dodanej ústredne s objednanou ústredňou.

30. Najvyšší súd konštatuje, že zrušením rozsudku odvolacieho súdu prichádza aj k zrušeniu časti rozsudku odvolacieho súdu, ktorou bol potvrdený tretí výrok rozsudku súdu prvej inštancie, a to vzhľadom na závislosť výroku o nároku trov štátu od rozhodnutia vo veci samej. Dovolací súd zároveň pre doplnenie uvádza, že sa stotožňuje s názorom odvolacieho súdu, že žalovaný aplikáciu § 257 CSP neodôvodnil okolnosťami hodnými osobitného zreteľa.

31. Žalovaný v doplnení dovolania v rámci nesprávneho právneho posúdenia veci namieta nesprávne určenie dátumu, od ktorého má žalovaný uhradiť žalobcovi úrok z omeškania. Dovolací súd konštatuje, že žalovaný uvedenú skutočnosť nenamietal vo svojom odvolaní. Dovolateľ môže v dovolaní, prípustnosť ktorého vyvodzuje z § 421 ods. 1 Civilného sporového poriadku, úspešne argumentovať iba tými dôvodmi, ktoré už skôr namietol v odvolaní, avšak odvolací súd tieto dôvody meritórne posúdil v jeho neprospech (rozsudok najvyššieho súdu zo 16. mája 2019 sp. zn. 4Cdo/110/2018, publikovaný v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 73/2019). Žalovaný nemôže efektívne odvolaciemu súdu vytýkať, že sa nevysporiadal s právnou otázkou alebo sa s ňou vysporiadal nesprávne, keď predmetnú právnu otázku nenamietal v odvolaní. Na takejto právnej otázke prvýkrát uplatnenej až v dovolaní nie je možné založiť prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP.

32. Na základe vyššie poskytnutého odôvodnenia dovolací súd konštatuje prípustnosť dovolania žalovaného podľa § 420 písm. f) CSP v časti tvrdeného nedostatočného a zmätočného odôvodnenia k

jednotlivým žalovaným tvrdeným vadám diela, čím je daná aj dôvodnosť dovolania žalovaného. Najvyšší súd prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) až c) CSP nezistil.

33. Najvyšší súd rozsudok odvolacieho súdu podľa § 449 ods. 1 CSP zrušuje, a to vrátane závislého druhého výroku rozsudku odvolacieho súdu o nároku na náhradu trov odvolacieho konania a podľa § 450 CSP vec vracia odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. V ďalšom konaní bude potrebné, aby odvolací súd zrozumiteľne uviedol, či považuje oznámenie žalovaného o vadách, a to jednotlivo k namietanej vade o dodaní správneho modelu technologického zariadenia, k dodaniu návodu a k dodaniu úplného vyhlásenia o zhode, za uplatnené včas (spolu s vysporiadaním sa s možnou aplikáciou § 428 ods. 3 OBZ) a pokiaľ prišlo k ich včasnému uplatneniu, na základe akých dôvodov má odvolací súd za preukázané, že tieto vady uplatnené žalovaným nie sú opodstatnené, a to najmä vo vzťahu k vyhláseniu o zhode v nadväznosti na právnu úpravu označenú žalovaným v priebehu konania, v ktorej žalovaný poukazoval na povinnosť predložiť používateľovi vyhlásenie o zhode k rádiovému zariadeniu a koncovému telekomunikačnému zariadeniu. Potrebné je v takom prípade zodpovedať jednoznačne vymedzené otázky žalovaného vo vzťahu ku chýbajúcej dokumentácii, či nedodanie vyhlásenia o zhode je vadou zhotoveného diela a posúdiť obsah predloženého vyhlásenia o zhode (č. l. 253). Závery o obchodnoprávnom charaktere uzatvorenej zmluvy a o tom, že medzi žalobcom a žalovaným prišlo k uzatvoreniu zmluvy o dielo, nie je dôvod v ďalšom konaní (bez prípadnej zmeny zisteného skutkového stavu) prehodnocovať.

34. Najvyšší súd zároveň dospel k záveru, že v rozhodovanej veci bolo nevyhnutné zrušiť aj uznesenie Mestského súdu Bratislava III z 26. mája 2025 č. k. B5-29Cb/92/2007-698. Na odôvodnenie tohto záveru dovolací súd uvádza, že v danom prípade nebol viazaný rozsahom podaného mimoriadneho opravného prostriedku s poukazom na ustanovenie § 439 písm. a) CSP. V prípade závislosti výrokov môže dovolací súd prejednať aj závislý výrok bez toho, aby bol dovolateľom napadnutý a účinky dovolania sa vzťahujú aj na tento nenapadnutý, ale závislý výrok. Závislosť výrokov od seba závisí od konkrétneho právneho vzťahu. O závislosti možno hovoriť vtedy, ak medzi výrokmi existuje istý vzťah prejudiciality. Judikatúra najvyššieho súdu (R 73/2004) ustálila, že závislým výrokom môže byť nielen dovolaním nedotknutý výrok tvoriaci súčasť napadnutého rozhodnutia, ale aj výrok, ktorý je obsahom iného, samostatného rozhodnutia v danej veci. Výdanie uznesenia o výške náhrady trov konania je jednostranne závislé od existencie rozhodnutia vo veci samej. Zrušením rozsudku odvolacieho súdu vo veci samej uznesenie súdu prvej inštancie o výške náhrady trov konania ako závislé rozhodnutia stratilo svoj podklad. Bez nadväznosti na predchádzajúce (zrušené) rozhodnutie vo veci samej by zostalo uznesenie o výške náhrady trov konania osamotené, strácalo by rozumný zmysel a odporovalo by to princípu právnej istoty (porovnaj nálezy ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 549/2015 a uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 2Cdo/173/2008, 2Cdo/267/2008, 1MCdo/14/2010, 1Cdo/36/2011, 6Cdo/201/2012, 4Cdo/52/2014, 2MObdoV/4/2012, a 5Obdo/87/2020).

35. O trovách pôvodného konania a trovách odvolacieho konania rozhodne odvolací súd v novom rozhodnutí (§ 453 ods. 3 CSP).

36. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.